

Můj domácí mazlíček

Už od svých pěti let rodiče slyšeli: „Já chci psa, budu se o něj pečlivě starat!“ Ale stejně rodiče žádného nedovolili! Můj brácha je na vozíku, a tak maminku napadlo, že mu pořídí asistenčního psa. Byla jsem štěstím bez sebe, bylo mi devět let, dlouhé a předlouhé bylo čekání a vyptávání. Asi po roce nám přivezli krásnou dvouletou fenku Olinku. Olinka byla bílý labrador a milejšího psa jsem ještě neviděla. Když, mi bylo jedenáct, tak jsem konečně dostala vlastního psa, o kterém jsem mohla říct, že je MŮJ. Vybrala jsem si plemeno šeltii. Byla jsem tak uchválena z filmu Lassie se vrací, že jsem chtěla kolii. Jenomže jsem měla jasně určeno, že malého pejska! Šeltie je vlastně malá kolie. Asi druhý den, hned jak jsem zjistila, že si vyberu šeltii, jsem začala hledat inzeráty. Našla jsem inzerát, kde prodávali čtyři krásná štěňátka, dvě feny a dva psy. Dvě byli blue-merle a dvě tricolorní. Vybrala jsem si fenku blue-merle. Blue-merle je barva šedivočernobílohnědá. Pro fenku jsem si jela, až do Berouna.

Když jsme byli uvnitř domu chovatele, byla tam čtyři krásná štěňátka. Hned jsem si všimla krásně rozčepýřené fenečky s nosem jako černý knoflíček. Dala jsem jí jméno Lassie. Hned se s Olinkou skamarádily, teď jsou nejlepší kamarádky, ale liší se skoro ve všem. Olina je zavalitá a hodná, pořád spí a je to žrout. Lassie je štíhlá, někdy je to hyperaktivní pes a skoro nikdy nejí granule, má radši konzervy.

Vždycky venku se lidi otáčejí a říkají: „Co to je za rasu?! To je ale hezký pejsek? To je voříšek?“ Já jen s úsměvem prohodím, že je to šeltie.

Jsem na oba pejsky moc pyšná, nikdy bych je za nic nevyměnila, mám je moc ráda.

Všem vřele doporučuji mít psího kamaráda, vždycky potěší a vždy vás vyslechne. Ať je to malý nebo velký pes, je to kámoš. Ne nadarmo se říká, že pes je nejlepší přítel člověka.

Mám moc ráda zvířata a mým snem je stát se veterinářkou.

Klára Bělohlová, 6.B